



Solveig Eidissen,

Hauglann

begavedes onsdag 15. ds. under stor deltakelse. Hun blev bare 13 1/2 aar gml. da denne lumske, «hvite pest» bragte ogsaa dette unge blomstrende liv til en saa bratt ende.

I hjemmet talte skolebest. Bjørdalsbakke, vakkert og manende til unge og gamle.

Ved skolehuset stanset det lange tog. Og fra trappen, hvor 3. og 4. klasse var samlet, sang de: «Nærmere dig min Gud» — 1., 3. og siste vers, som en siste hilsen fra skolens kamerater og lærere. Deretter fulgte skolens elever baaren et godt stykke inn over veien, til Skogen.

Paa graven lyste Bjørdalsbakke velsignelsen og leste fadervaaret.

Og saa er Solveig ogsaa gjemt der inne — ved siden av sine mange kjære fra før!

Været var vakkert: Solfylt vaarløft med sprettende skudd, og knopper rundt om.

Hvor underlig: Just som livet der ute tar til aa sprette og utfolde sig for den livgivende vaarsol saa følger vi dette deilige, friske livsskudd, just i sine knopp-utfoldelse, til graven! Avbrutt fra videre vekst blandt os. Dette unge liv sprudlende av livslyst, og som vi haapet saa paa! Hvor underlig! Hvorfor fikk du ikke fortsette? Ja — hvorfor!

Lille Solveig — saa glad du alltid var! Glad i livet. Barneglad! Jeg synes endnu høre din friske latter blant de mange! Synes endnu se dine tindrende klare, ærlige og rene øine dernede — lyttende, rolig og beskjeden søkende!

Flittig og snill var du! Trofast og paalitelig! Ærlig og hjelpsom! Hvor saart aa se plassen din tom! Trist — næsten gyselig.

Vi minnes dig dog alle — og vil alltid bevare minnet om deg som en snill og kjærlig datter og søster, en trofast venninde og en flittig og interessert elev! Takk for dit kjære samvær!

«Herre løft vaart blikk
dit hvor barnet gikk!
La oss kjenne mitt i savnet
at du selv det nu har favnet!
Gjennom sorgen frem,
led oss til ditt hjem!»

I. R.